

*Циганската ти душа привика
сърцето ми гнило и така
страховит пожар разпали,
който още не мога да угася.*

„Фрагмент“, неизвестен автор

Да кажем, че не си от най-опитните жени. Можеш да преброиш мъжете, с които си била, на пръстите на едната си ръка. (Добре де, на двете, но знаеш точната им бройка.) Имала си само две еднокдневки и нито едно „истинско“ гадже. И то по твой избор. Умна си, в безопасност и владееш контрола над нещото, което постоянно гледаш как изкарва останалите извън релси: любовта.

Може би си леко увредена стока (не много, да не преувеличаваме). Може би е свързано със семейството ти. Може би някой те е напуснал. Или е починал. Може би моментът е бил случаен, но все пак ключов и заради него стремежите на една нормална тийнейджърка са се променили внезапно. Може би оттогава е загърбила момчетата. Може би не знаеш какви ги плямпа.

И да кажем, ей така, хипотетично, че десет години по-късно срещаш мъж, какъвто не си срещала досега, с изключение на едно нещо: не иска да се обвързва. Кое е чудничко, понеже и ти не искаш. И за двама ви връзките са като безкофеиново кафе: Какъв е смисълът от него?

Затова се отпускат.

Е. Относително. Той е като утринно слънце на тила ти посред циганско лято. Въпреки хлада, усещаш, че денят ще е зноен.

В склада ви прекъсва главният домакин на колежа, който ви изпраща с кръвнишки поглед, докато двамата се измъкват с целомъдрени изражения на лица. Като отиваш при приятелите си за скоч и шоколад след половин час, осъзнаваш, че не сте си уговорили нова среща. И това не те притеснява.

Тогава идва понеделник и ежеседмичният ти час при него. Той се държи професионално; ти не издаваш нищичко. Но след лекцията те моли да останеш в залата и прошепва топло в ухото ти, че през цялото време не е могъл да отлепи очи от краката ти. (По една случайност си облякла пола точно в този ден.) Предлагаш двамата да обсъдите въпроса в кабинета му. Все пак не би искала да нарушаваш дисциплината в класа. Той ти отвръща, че идеята е много добра и след час се срещате в кабинета му, където ще продължите да се виждате след часовете през следващите шест седмици. С изключение на този понеделнишки ритуал, никога не знаеш кога ще го срещнеш пак. Никога не си правите планове, защото плановете говорят за очаквания, а за да се получат нещата помежду ви, не бива да се чувствате длъжни един на друг. Пращаш му съобщение:

Здрасти. Имам един час до лекцията.

Понякога съобщенията ти остават без отговор. И това не те притеснява.

Така е по-безопасно.

Винаги се срещате в кабинета му в колежа, който ти харесва повече от твоето скромно таванско помещение. Все пак ти имаш единично легло и душ, под който едвам се събираш сама; той разполага с двойно легло, старовремска вана и тирбушон. Какво друго му трябва на човек?

Никога не злоупотребяваш с гостоприемството му. След срещите ви, колкото и страстни да са били, колкото и изтощителни, не се задържаш. Винаги си тръгваш, без да те изпраща. А и той не те кара да оставаш. И това не те притеснява.

Така е по-безопасно.

След време забегките ви вече не се случват само в кабинета му. Той познава всички. Може да влезе навсякъде, по всяко

време. Почти всеки колеж си има параклис, който почти винаги е празен, и нека просто да кажем, че на такива места човек може да прави и други неща на колене, освен да се моли. Или пък се озовавате на централната маса в библиотеката на Оксфордския дискуссионен клуб, съвсем сами, с изключение на стенописите с камелотска тематика, нарисувани от младите прерафаелити, които, обяснява ти той, клякайки между краката ти, докато ти оглеждаш смаяно фреските, несъмнено щели да одобрят действията ви в този момент. Или пък в един часа сутринта решава да те попита „Качвала ли си се в кулата на черквата „Света дева Мария“?“ и час по-късно вече си на двайсет и три метра от земята, стиснала каменната балюстрада, и стоновете ти отекват по пустия площад „Радклиф“.

Някои хора имат приятели с допълнителна облага. Вие правите секс с допълнителна облага. Никога не се преструвате, че отнoshенията ви са нещо повече от това. Облагите включват всичко, което истински харесваш в него: гласа му, доброто му чувство за хумор, ума му. След това понякога го разпитваш за проекта му и научаваш повече за Тенисън и кралица Виктория, отколкото някога си очаквал, че ще искаш да научиш. Но наистина искаш. Икаш да узнаеш всичко.

И научаваш още и още. Научаваш много за виното и, изненадващо, фактите не те отегчават. Научаваш се да не правиш прибързани заключения за шише вино с капачка на винт и как да изпиваш по една чаша, вместо три. Научаваш, че – като се изключи първата ви нощ заедно – той не пие прекомерно, а и ти нямаш желание да го правиш. Икаш да запомниш всичко. Като онова нещо, което прави с пръста си и което неизменно те подлудява. Научаваш каква си на вкус.

Никога не говорите за миналото, за семейства и бивши, и унижения в родния град. Сякаш и двамата просто сте се материализирали на прага на другия, току-що извадени от кутията. С онази миризма на нова играчка.

Понякога го хващаш да те гледа и стомахът ти се свива като на карнавално влакче. Не страст разчиташ в очите му; страстта я

разбираш. Но там има признание. И е придружено от почти незабележима усмивка, когато те наблюдава и си мисли, че ти не го виждаш. Именно това признание го откроява от момчетата, с които си била. Именно това признание го прави мъж. И в замяна ти също го гледаш с признание. Заради всичко, което е.

Приключенията ви не са тайна. Приятелите ти обичат да те подиграват за тях. Казал ти е, че има уговорки в определени дни, за които никога не разбираш предварително и за които не разпитваш, и приятелите ти са доволни, че прекарваш това време с тях. Време, в което ти натякват, че си глупачка, че се влюбваш в него, че накрая ще ти остане само разбитото сърце. Ти се усмихваш, защото знаеш, че си в безопасност. Знаеш, че с него е различно. Знаеш, че ще си тръгнеш. Знаеш, че това няма да те натъжи, нито пък него.

Никога не си се имала за сексуално същество. Винаги си можела да минеш и без секс. Сега обаче осъзнаваш, че си грешала. Не ти се иска да обвиняваш предишните си мъже, но си остава фактът, че онова, което си правила с тях, дори не бива да се нарича секс. Все едно да закачиш картина на Моне до някоя драсканица от детската градина, неуспяла да си заслужи дори място на хладилника. И двете ли са произведения на изкуството? Може би. Но все пак ще избереш творбата на Моне.

Но един ден те пита какво ще правиш следващата вечер. Отговаряш, че нямаш представа. Той предлага да я прекараш с него.

План.

Казва, че ще те вземе от стаята ти, което никога не прави, и те предупреждава да се облечеш топло, което по естество е точно обратното на обичайния ти работен принцип при избора на дрехи за срещите ви: колкото по-малко, толкова по-добре. Изобщо не звучи като за вас двамата. Звучи като романтична среща.

На следващата вечер го чуваш да се качва по стълбището ти, нетърпеливите му стъпки, тежкото дишане. Отваряш вратата и той спира на последния завой, симпатично задъхан и вперил в

теб онзи поглед с искрено признание, от който стомахът ти сякаш попада в центрофуга.

А после те пита с онзи глас:

– Е, идваш ли?

И ти знаеш, че винаги ще отговаряш с „да“ на този въпрос.